

Sygn. akt III AUa 1531/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun (spr.)
Sędziowie:	SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Janina Cieślikowska
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 20 września 2011 r. sygn. akt V U 822/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy wyrokiem z dnia 20 września 2011 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy J. M. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 31 maja 2011 r. w przedmiocie zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z tytułu przekroczenia granicznych kwot przychodu w roku 2009 r. Rozstrzygnięcie to Sąd Okręgowy oparł o ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które Sąd Apelacyjny w całości przyjmuje jako własne, z dodatkowym ustaleniem okoliczności jak niżej.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając, błędna ocenę materiału dowodowego i interpretację przepisów ustawie z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. tj. 2009/153/1227) oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz. U. 58/290 ze zm.). Skarżący naprowadza, że wypłacony we wrześniu 2009 r. ekwiwalent za 19 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego błędnie został

zakwalifikowany jako przychód przypadający po dniu 14 sierpnia 2009r. , tj. po ustaniu zatrudnienia. Naprowadza, że świadczenie to dotyczy okresu sprzed 14 sierpnia 2009 r. i nie powinno być uwzględnione do czasu rozliczenia emerytury po dacie podjęcia jej wypłaty.

Wnioskodawca przy tak sformułowanych zarzutach wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy poczynił wymagane ustalenia i na ich podstawie dokonał trafnej oceny powołanych przepisów znajdujących zastosowanie w sprawie.

Przepisy działu VIII rozdziału 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. tj. 2009/153/1227). limitują możliwości zarobkowe osób pobierających świadczenia emerytalno –rentowe, w ten sposób, iż w razie osiągnięcia przychodu przekraczającego granice kwotowe określone w art. 104, świadczenie ulega zmniejszeniu lub zawieszeniu z w zależności od kwot przychodu. Zgodnie z art. 104 ust. 1 powołanej ustawy jako źródło przychodu jest traktowana każda działalność podlegająca obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, w sprawie dotyczy to więc zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że zatrudnienie wnioskodawcy ustało z dniem 14 sierpnia 2009 r., w sierpniu 2009 r. wnioskodawca złożył jednocześnie wniosek o podjęcie wypłaty zawieszony emerytury. Decydującą w kwestii rozliczenia wysokości osiągniętego przychodu jest wysokość wypalonego ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

Twierdzenia wnioskodawcy jakoby należność z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, niezależnie od daty wypłaty świadczenia, należało rozliczyć za cały proporcjonalny okres zatrudnienia w 2009 r., tj. od 1 stycznia 2009 r. do 14 sierpnia 2009 r. jest całkowicie chybiony, oczywiście sprzeczny z przepisami kodeksu pracy regulującymi charakter tego świadczenia. Uszło uwagi skarżącego, że zgodnie z art. 171 § 1 kp w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. W świetle powyższej regulacji przedmiotowe świadczenie jest świadczeniem jednorazowym i prawo do niego powstaje wyłącznie w razie rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Prawo do ekwiwalentu pieniężnego, niezależnie za ile dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego przysługuje, staje się wymagalne w dniu następnym po rozwiązaniu stosunku pracy. Z tego względu twierdzenia o braku możliwości określenia okresu za który ekwiwalent przysługuje, podnoszone w toku procesu w ślad za pismem ZUS z dnia 31.05.2011 r. są bezprzedmiotowe, z całkowitym pominięciem regulacji ustawowej dotyczącej tego świadczenia.

Z tych motywów trafnie organ rentowy, jak i Sąd Okręgowy zarachowali ten przychód, zgodnie z datą jego realizacji, jako przypadający w okresie kiedy wnioskodawcy już podjęto wypłatę emerytury i decydujący o wysokości przychodu w odniesieniu do niższej kwoty granicznej .

Skoro świadczenie przedmiotowe jest świadczeniem jednorazowym powstającym dopiero w dacie ustania zatrudnienia, nie znajduje w sprawie zastosowania zasada wyrażona w § 1 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz. U. 58/290 ze zm.), bowiem nie jest to przychód osiągnięty przed podjęciem wypłaty emerytury. Zarzut apelacji tym zakresie jest chybiony. Nie ma też podstaw do zastosowania przepisu § 1 ust. 5 tego rozporządzenia w zw. z art. 194 ustawy o emeryturach... przewidujący, że dochód wypłacony z tytułu pracy, służby lub działalności, o której mowa w ust. 1, wykonywanej w okresie, w którym wypłata świadczenia była zawieszona, uważa się za dochód uzyskany w tym okresie, jeżeli jest to dla emeryta lub rencisty korzystniejsze, skoro prawo do świadczenia powstało dopiero w sierpniu 2009 r.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sam fakt pobrania świadczenia mimo braku podstaw do jego wypłaty nie oznacza w każdym wypadku obowiązku zwrotu nadpłaconego świadczenia. O zasadach rozliczenia w tym przypadku decyduje regulacja instytucji zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. W spornym okresie znajduje zastosowanie regulacja odpowiednio art. 138 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach... .

Z materiału sprawy jednoznacznie wynika, iż wnioskodawca w doręczanych decyzjach ZUS, a to już w decyzji przyznającej emeryturę był pouczony w sposób wystarczający i jasny o zasadach zawieszania i zmniejszania świadczenia w razie osiągnięcia przychodu (pkt VI pouczenia), zgodnie z obowiązującymi przepisami. Opisane pouczenia dokładnie i jednoznacznie odpowiadały treści regulacji ustawowej w przedmiocie zasad zmniejszania i zawieszania świadczeń, z tego względu, w ocenie Sądu Apelacyjnego, były wystarczająco skonkretyzowane, jednoznaczne i pełne odnośnie spornych kwestii. Jeżeli wnioskodawcy na tym tle miałyby wątpliwości interpretacyjne winna dołożyć należytej staranności w prowadzeniu własnych spraw i wystąpić o wyjaśnienie do organu rentowego.

W świetle powyższego apelacja wnioskodawcy jest całkowicie niezasadna, bowiem sprowadza się do własnej całkowicie dowolnej koncepcji rozliczania świadczeń, w całkowitym oderwaniu od obowiązujących przepisów, brak w niej jakichkolwiek argumentów merytorycznych w nawiązaniu do obowiązujących przepisów, a ogólne uwagi nie dotyczące przedmiotu sporu są bezprzedmiotowe i wybitnie uwarunkowane interesem procesowym w skrajnie subiektywnej ocenie dalekiej i oczywiście sprzecznej z obowiązującymi przepisami, w tym regulacja kodeksu pracy dotycząca charakteru ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

W świetle powyższego apelacja wnioskodawcy podlega oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

R.S.